

РЕШЕНИЕ

№ 5198

гр. София, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **701** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество Б. И. АД, с ЕИК[ЕИК], срещу Решение №1304 от 13.12.2021 г. на РС, 99-ти състав, постановено по НАХД № 10475/2021 г. на Софийски районен съд. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление №Р-10-542/28.06.2021 г., издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ и на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648 ал. 1 от КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не е налице „повторност“ на извършеното нарушение, оспорва се правилността на приложението на чл. 644 ал.2 от КЗ, който състав като по-тежък, за да се приложи следва да е налице описание на обстоятелствата, които налагат това, твърди се че в АУАН липсват описания на нарушения от същия вид за предходен период, което като квалификация е въведено едва с НП, с което е засегнато правото на защита на санкционираното лице. Изтъква

се, че нормата на чл. 108 от ЗК има общ характер, поради което следва да се приложи конкретна разпоредба, а именно чл.496 и следващите от ЗК. Сочи се неправилно посочване на датата на извършеното нарушение, без да се излагат конкретни аргументи. Изтъква се още, че наложеното наказание не съответства на целите на административния процес, а деянието проявява признаците на маловажност. Иска се отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът не изпраща процесуален представител.

Ответникът по касация се представлява от юрк. Г., който оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП изразява становище да неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София - град, 7-ми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

При извършена в КФН проверка по повод постъпила жалба е било установено, че на 28.09.2020 г. от Б. Т. е предявен пред ЗД Б. И. АД претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, по повод постъпило застрахователно събитие: нанесени увреждания върху ла „Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] от автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] при случило се на 27.09.2020 г. ПТП. Към заявлението пред застрахователя са били приложени необходимите документи, а банковата сметка е била предоставена на 28.09.2020 г., когато е бил извършен оглед на автомобила и изготвен опис на констатираните увреждания. След тази дата не са били изисквани допълнително доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията. С писмо от 07.01.2021 г., застрахователят се е произнесъл по претенцията като е изплатил застрахователно обезщетение.

При така установените факти е било прието, че след като на застрахователя са били представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, в конкретния случай, считано от 28.09.2020 г., съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ за дружеството е възникнало задължение да се произнесе по претенцията по един от алтернативно посочените в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба начини, в срок до 15 работни дни, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже плащането. Това свое задължение дружеството е било длъжно да изпълни в срок до 19.10.2020 г. Прието е, че нарушението е извършено на 20.10.2020 г. в [населено място]. За така извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ срещу застрахователя е съставен АУАН №Р-06-491/08.06.2021 г. от младши експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“ в управление „Застрахователен надзор“ в КФН. Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации, направени в АУАН, квалифицирал е деянието като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ,

като е наложил на застрахователя административно наказание имуществена санкция в размер на 2500 лева, на осн. чл. 644, ал. 2, вр., ал. 1, т. 2 от КЗ, приемайки, че нарушението е извършено при условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на Наказателно постановление № Р-10-179/09.03.2018 г. (влязло в сила на 04.02.2020 г.) и с което му е наложено наказание за същото по вид нарушение – нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. СРС е приел, че обжалваното НП е законосъобразно - издадено при спазване на процесуалните правила и материалния закон, при установено извършване на вмененото на жалбоподателя нарушение, при ясно описание и правилна квалификация, а наложената имуществена санкция е правилно индивидуализирана, поради което го потвърдил.

Решението е правилно.

Не се споделя от настоящата инстанция възражението за липса на нарушение при условията на повторност. Посочено е НП, обуславящо наличие на квалификацията повторност, то е издадено за неспазване на същия текст от ЗК, а именно чл. 108 от КЗ, влязло е в сила на 04.02.2020 г. и следователно извършеното на 19.10.2020 г. нарушение се явява осъществено в едногодишния срок от влизане в сила на предходното НП. Не се споделят и възраженията за приложение на обща разпоредба вместо специална. В Кодекс на застраховането, в чл. 108, ал. 1, е предвиден максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е прието, от страна на СРС, че този срок е задължителен (употребеният израз от законодателя е „застрахователят е длъжен“), а не препоръчителен, още повече че уредената в КЗ дейност се отличава с обществена значимост, предполагаща стриктно съобразяване с изискванията за осъществяването ѝ. Доколкото в чл. 496 не се съдържат специални правила, касаещи срока за произнасяне по застрахователни претенции, то тя не дерогира приложението на чл. 108 от ЗК, което е обстойно обсъдено от въззивния съд.

Споделят се изводите на СРС и по отношение на неприложимостта на института „маловажност“ в процесния случай. Неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, при заявени доводи за явна несправедливост на наказанието, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, още повече, че това не е първото нарушение на жалбоподателя на срока по чл. 108, ал. 1 от КЗ, видно от приложеното влязло в сила друго НП. Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като правилно.

С оглед изхода на спора, на ответника по касацията КФН следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София град, 7-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1304 от 13.12.2021г. на Софийски районен съд, 99-ти състав, постановено по НАХД № 10475/2021 г., по описа на съда.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество Б. И. АД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.